

ГЛАВА

I

Дрън-грън-грън Та пляс

Добре, да разкараме първо досадните тъпоти. Казвам се Провала. Тими Провала. Ето как изглеждам:



Фамилното ми име идва от френското Провансал. Само че някой взел, че я променил. Сега се пише както я виждате. Отсега още смятам да ви помоля да разкарате майтапите за „про-

вали”. Може да съм всичко, но в никакъв случай не съм провал. Аз съм създател, президент и главен изпълнителен директор на детективска агенция, която нарекох на себе си. „Провала” ООД. „Провала” ООД е най-добрата детективска агенция в града, вероятно и в целия щат. Може би дори в страната.

Книгата, която държите, е историческо сведение за живота ми на детектив. Фактите са внимателно проверени. Всички рисунки съм направил аз. Опитах се да накарам партньора си да направи илюстрациите, но се оказа, че неговите не стават. Ето например как нарисува мен:



Реших да публикувам тази история, защото опитът ми е безценен за всеки, който иска да бъде детектив. Достатъчно е да прочетете отзивите:

**“Безценна за всеки,
който има желание
да стане детектив.”**

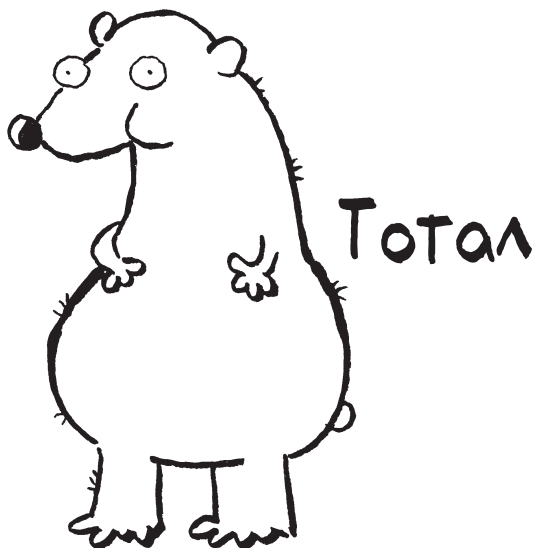
– Анонимно

Успехът не ме споходи просто така, изведнъж. Наложил ми се да преодолеем препятствия. Например следните:

1. мама
2. училището
3. моят най-добър приятел идиот
4. полярната ми мечка

А, да, сигурен съм, че искате да зададете същия въпрос като всеки друг, когато изброявам въпросните препятствия. Защо имам за най-добър приятел идиот? И до това ще стигна, само че по-късно. И още нещо. Трябва да кажа някоя и друга дума за шестстотин и осемдесет килограмовата мечка.

Той се казва Тотал.



Арктическият дом на Тотала се топи. Затова се скиташе, търсеше си храна и така попадна на чинийката с лакомства на моята котка. Сега се намира на 4990 километра от бившия си дом. Да, доста път е минал, докато се добере до чинийката на котката, но истината е, че ние купуваме страхотна котешка храна. За съжаление сега котката ми е в котешкия рай (или пък в котешкия ад – не беше дружелюбна котка), но аз още си имам полярна мечка.

Отначало Тотала показва завидно ниво на старание и благонадеждност, затова се съгласих да

го взема като партньор в агенцията. Оказа се, че и старанието, и благонадеждността са били пълна заблуда. Това било нещо напълно типично за полярните мечки. Освен това нямам никакво желание да обсъждам промените, които се съгласих да направя в името на агенцията, чието име гласи, когато отворите обявите в жълтите страници

Тотал Провал ООД

(Няма да ви провалим,
независимо от онова,
което гласи името.)

Сега трябва да приключвам, защото тимифонът се раззвъня.



ГЛАВА

12

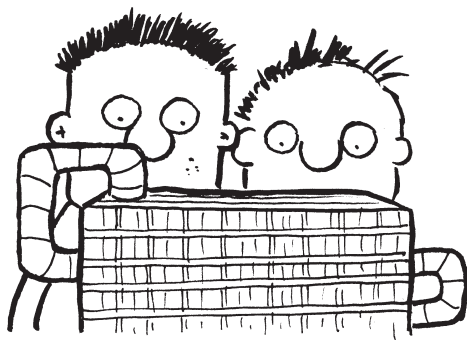
Защо не беше косматко

Детективският бизнес не се свършва, докато се опитвате да разнищите текущия случай, като например тайнствените бонбони на Гунар.

Налага се да продължите напред. Не можете да се заврете в някой ъгъл и да си затраете.

– Открих го така, когато станах днес сутринта – казва ми Макс, докато стоя в стаята му. – Затова ти позвъних, за да видя дали ще разбереш от какво е умрял.

И двамата зяпваме неподвижния хамстер в клетката.



- Ти откъде знаеш, че не е жив? - питам аз.
- Ами - отвърща той и ми подава снимка -
защото, когато е жив, изглежда ето така.



Което е много различно от начина, по който изглежда в момента.



Затова питам Макс за очевидното. Това е въпросът, който дори аматьорите детективи ще се сетят да зададат, когато става въпрос за мъртъв хамстер.

– Той имаше ли врагове?

Макс ме уверява, че не е имал.

– Разполагаше ли с много пари?

Не.

– Беше ли потиснат?

Не.

– Имал ли е вземане-даване с престъпни елементи?

Не.

Когато се стигне до престъпления, свидетелите често се затварят като миди. Така че ако сте детектив и попаднете в подобна ситуация, трябва да окажете известен натиск върху свидетелите.

– Не е имал вземане-даване с престъпни елементи, значи – подхвърлям саркастично. – А

какво е това тогава? – соча аз тубичка, на която е написано нечие име.

– Аз си написах името – отвръща Макс.

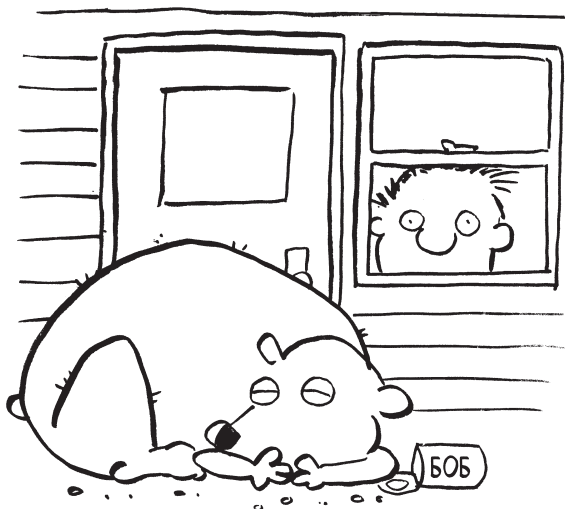
– На мен ми прилича на хамстерови графити – отвръщам аз.

– Да, ама не са – натъртва той.

Затова грабвам парченце от тубичката и го натъпквам в джоба си.

– Доказателствен материал – обяснявам.

Тръгвам си, но когато се озовавам пред вратата, не успявам да я помръдна. Привеждам се, в очакване на засада. Тогава обаче виждам, че Тотал се е проснал от другата страна. Тлъстото му туловище е запретило вратата.



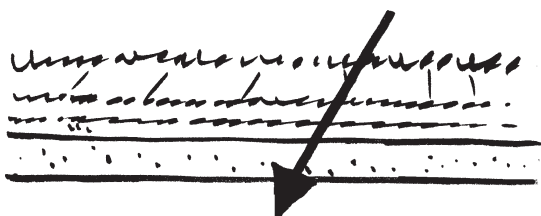
Започвам да думкам по прозореца с юмрук, докато той не се помества, след това се отпра-
вям към тротоара, където съм паркирал прова-
ломобила.

Същият, който мама страшно много цени.

Същият, който ме е предупредила да не
използвам.

Същият, който не е там.

Няма го.



Спирам, за да напиша бърза бележка в детек-
тивския си бележник.

